

Arrest

nr. 299 757 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten.

Op 29 juli 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 oktober 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 11 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U behoort tot de etnische groep Igbo en bent christen. U werd geboren in Imo State op 17 maart 1980. Op jonge leeftijd ging u een paar jaar bij uw tante wonen in Anambra. Hierna keerde u terug naar Imo State.

Toen u 11 of 12 jaar oud was - aldus in 1991 of 1992 - werd u zich ervan bewust dat u zich aangetrokken voelde tot jongens. Elke keer dat u een naakte jongen zag wilde u intiem zijn met hem. U keek graag porno en wilde dan intiem zijn met een man. Toen u de middelbare school had afgerond verhuisde u naar Lagos om er in marketing te werken. Toen u 18 of 19 jaar oud was - aldus in 1998 of 1999 - kreeg u politieke ambities. U haalde ook een Business diploma aan de universiteit van Lagos. Later startte u uw eigen marketingbedrijf op samen met uw broer. Op 3 februari 2014 werd uw Nigeriaans paspoort uitgereikt dat geldig bleef tot 2 februari 2019. U reisde u naar Ghana, Togo en Benin.

In 2014 had u een persoonlijk assistent, D.O.. Vanaf de eerste keer dat u D. zag wilde u al seks met hem. U vertelde D. dat u gay was omdat u hem vertrouwde. U vroeg D. zijn broek uit te doen en u raakte zijn penis aan. U masturbeerde voor D.. D. voelde zich ongemakkelijk maar u had geld en u was zijn baas. D. had een vriendin en was vermoedelijk niet homoseksueel. U had ook een vriendin, C., maar u voelde zich niet aangetrokken tot haar noch tot vrouwen in het algemeen. U maakte het uit met uw vriendin, C., omdat u intussen N. had ontmoet op een gaysite en in hem een levenspartner zag. U date meer dan een jaar met N.. U had in 2015 nog 3 maal een one night stand met 3 verschillende mannen: M., G. en iemand wiens naam u vergat.

Op 26 juni 2015 vroeg u een studentenvisum aan bij de Belgische ambassade te Abuja om een opleiding te volgen aan de KU Leuven. U woonde in Lagos tot september van 2015. U verliet Nigeria in de eerste plaats omdat u in Europa wilde komen studeren. Het familiebedrijf was nog steeds succesvol op het moment van uw vertrek uit Nigeria. U reisde rechtstreeks met uw paspoort en een studentenvisum naar België. U behaalde een diploma aan de KU Leuven in 2017.

In 2017 werd u actief op datingsites en ontmoette (online) mannen. In 2019 begon u een relatie met Na.L.. Op 4 juni 2019 legde u een verklaring tot wettelijke samenwoning neer met Na.L. die in het rijksregister geregistreerd werd op 22 oktober 2019. Op 29 oktober 2019 diende u een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie te bekomen. U was van plan terug te keren naar Nigeria totdat uw vriendin, Na.L., op 14 februari 2020 ontdekte dat u homoseksueel was en dit vertelde tegen uw familie aan de telefoon. U had ongeveer een jaar een relatie met Na. toen de relatie op de klippen liep. Op 2 april 2020 verloor u uw verblijfsrecht. U besloot op 29 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming te doen in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor:

(1) e-mails die u stuurde met een persoon genaamd A. uit 2018, (2) whatsapp gesprekken met een persoon genaamd L., (3) whatsapp gesprekken met een persoon genaamd B., (4) whatsapp gesprekken met een persoon genaamd Lo., (5) online gesprekken met een persoon genaamd N., (6) een ticket voor een LGBTQIA + feestje, (7) uw paspoort afgeleverd in 2014, (8) uw paspoort afgeleverd in 2018 en (9) uw visum voor België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Zo verklaart u dat u niet kan terugkeren naar Nigeria wegens een vrees voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie. Echter uit uw verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat u homoseksueel geaard bent, of dat u als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Nigeria en dat u omwille daarvan een risico op ‘vervolging’ of op het ‘lijden van ernstige schade’ zou lopen.

In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U slaagt er echter niet in om uw seksuele oriëntatie binnen de door uw geschetste context te objectiveren.

Er dient te worden opgemerkt dat u Nigeria in 2015 heeft verlaten met het doel om te gaan studeren in Europa. U had het plan om na uw studies terug te keren naar Nigeria en in de politiek te gaan (NPO dd. 24.10.2023, p. 24). Echter vertelde uw vriendin in België, Na.L., in 2020 aan uw broer dat zij had ontdekt dat u homoseksueel bent. Zij ontdekte namelijk homoseksuele porno op uw telefoon en besloot naar uw broer te bellen om te zeggen dat u homoseksueel bent. Hierdoor besloot u uw homoseksualiteit te aanvaarden en op 29 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming te doen in België. Uw acties in Nigeria staan echter haaks op het feit dat u het plan had om terug te keren naar Nigeria en sterker nog, politieke ambities had in Nigeria (NPO dd. 24.10.2023, p. 25). U verklaart namelijk dat u altijd geïnteresseerd was in politiek en dat u op achttien- of negentienjarige leeftijd de ambitie kreeg om politiek actief te worden in Nigeria. U sprak hier dan ook over met uw oudere broer (NPO dd. 24.10.2023, p. 25). Ook startte u een bedrijf op met uw broers Fr. en Pa.. U had met hen dagelijks contact om zaken in verband met jullie bedrijf of familie zaken te bespreken (NPO dd. 24.10.2023). In 2014 of 2015 nodigde u uw assistent D. – waar u een oogje op had – uit om naar uw kamer te komen. U vroeg hem om u seksuele handelingen mocht uitvoeren terwijl hij in de kamer was. U raakte hem ook zo nu en dan intiem aan. Ook vertelde u hem dat u homoseksueel was. Wanneer er werd gevraagd of u met D. sprak over het feit dat deze handelingen geheim gehouden moesten worden repliceerde u met "Nee. Ik vertrouwde hem gewoon". (NPO dd. 24.10.2023, p. 19-23). Het feit dat u op een dergelijke argeloze manier omging en homoseksuele handelingen uitvoerde met uw assistent - die nota bene zelf geen homoseksueel was staat haaks op zijn nauwe band met de leden van het familiebedrijf. Hij zou gemakkelijk uw broers op de hoogte kunnen stellen van uw geaardheid. Bijgevolg zouden niet alleen uw politieke ambities in Nigeria volledig in het water vallen maar zou u ook het risico lopen vermoord of verbrand te worden volgens de wetten van de jungle justice zoals u het gevaar voor homoseksuelen in Nigeria beschreef (NPO dd. 24.10.2023, p. 28). **Uit uw eigen gedrag blijkt dan ook een flagrant gebrek aan reflectie of enig risicobesef. Deze vaststelling draagt dan ook bij tot de onaannemelijkheid dat u als homoseksuele man in een homofobe maatschappij zoals de Nigeriaanse zou hebben geleefd hetgeen de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksualiteit in ernstige mate ondermijnd.** Ook de 3 losse homoseksuele contacten die u had met M., G. en iemand waarvan u de naam niet meer kent getuigen niet van enige voorzichtigheid in de context van de door u beschreven homofobe Nigeriaanse maatschappij.

Verder dient er te worden opgemerkt dat uw homoseksuele relaties in Nigeria weinig doorleefd overkomen. In 2014 leerde u via een online datingplatform een man genaamd N. kennen. U date meer dan een jaar met hem en zag in hem een levenspartner (NPO dd. 24.10.2023, p. 29-30). U zag hem ongeveer een keer per twee maanden in uw huis. U ging met hem nooit het huis uit. Als jullie samen waren praatten jullie over studies, ambities en gay life. Echter wanneer er wordt gevraagd of u ooit sprak over N.s ontdekking van zijn geaardheid repliceert u met 'nee'. U sprak evenmin met hem over de manier waarop u ontdekte homoseksueel te zijn. Ook heeft u geen idee van het aantal relaties dat N. had met mannen en/of vrouwen voor hij een relatie had met u (NPO dd. 24.10.2023, p. 30-31, 34, 36). **Aangezien u en N. meer dan een jaar lang daten, elkaar elke 2 maanden ontmoetten en dan praatten over gay life komt het weinig doorleefd over dat jullie het nooit over de ontdekking van jullie geaardheid of relaties uit het verleden zouden hebben gesproken. Immers, u zag in N. een levenspartner. Bovendien biedt een homofobe maatschappij zoals de Nigeriaanse weinig kansen om met iemand over deze ingrijpende persoonlijke momenten te spreken.** Hoewel u verklaarde dat N. een zus had beweerdte u nooit gevraagd te hebben hoe zijn zus heette en u voegde hier aan toe nooit over zijn ouders gepraat te hebben (NPO dd. 24.10.2023, p. 30). Deze lacunaire kennis over iemand die u beschreef als uw levenspartner is bijzonder merkwaardig.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen enkele LGBTQIA+ organisatie kent in Nigeria of in België. Sterker nog, wanneer er wordt gevraagd of u LGBTQIA+ organisaties kent in België repliceert u met 'In België is homoseksualiteit legaal, ik zie geen reden voor zo een organisatie'. (NPO dd. 24.10.2023, p. 39). **Het feit dat u nooit enige interesse heeft getoond in het vinden van organisaties die opkomen voor rechten van homoseksuelen in Nigeria of in België, maakt dat uw beweerde geaardheid opnieuw weinig doorleefd overkomt.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veelhoevers en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaten Lagos, Anambra en Imo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaten Lagos, Anambra en Imo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 14 november 2022. Op 21 november 2022 ontving het CGVS uw opmerkingen. Uw opmerkingen betreffen echter kleine verbeteringen en doen zodus geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: (1) emails die u stuurde met een persoon genaamd A., (2) whatsapp gesprekken met een persoon genaamd Luc, (3) whatsapp gesprekken met een persoon genaamd B., (4) whatsapp gesprekken met een persoon genaamd Lo., (5) online gesprekken met een persoon genaamd N., (6) een ticket voor een LGBTQIA+ feestje, (7) uw paspoort uit 2014, (8) uw paspoort uit 2018 en (9) uw visum voor België. Over de eerste vijf documenten dienst opgemerkt te worden dat er aan privégesprekken geen bewijswaarde kan worden gehecht, daar een mogelijke inscenering geen garantie biedt over de authenticiteit van wat er wanneer naar wie werd gestuurd. Daarenboven werden de door u neergelegde berichten, waarvan u beweert dat uzelf de afzender bent, gestuurd door ene H. en het e-mailadres xxx.H.@yahoo.com. Hoewel u beweert dat H. uw bijnaam is op gay sites(NPO dd. 24.10.2023, p. 3) is het enerzijds niet onweerlegbaar dat u de persoon bent achter dit profiel en staat het anderzijds niet vast dat de inhoud van deze berichten authentieke homoseksuele gevoelens weerspiegelt. Het zesde document dat u voorlegt heeft evenmin enige bewijswaarde. Een ticket van een feestje voor LGBTQIA+ personen kan niet bewijzen dat u daadwerkelijk aanwezig was op dit feestje noch dat u als homoseksueel aanwezig was op dit feestje. Ook zou een document als dit moeten gepaard gaan met een geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Over de laatste drie documenten dient te worden gezegd dat deze enkel identiteitsgegevens en reisgegevens bevatten, elementen die hier niet ter discussie staan.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u bij een

eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van "*de algemene motiveringsplicht*", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

- "2. Mails datingapps/sites;*
- 3. Communicatie met Blad;*
- 4. Communicatie met Ma., M., S., Me. en J.;*
- 5. Foto gay pride."*

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij verschillende *Whatsapp*-conversaties toevoegt.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad

zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Nigeria te zijn ontvlucht omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Vooreerst dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige, concrete en doorleefde verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Nigeriaanse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid zou komen vast te staan, ingevolge het arrest van 7 november 2013 van het Hof van Justitie van de Europese Unie aangaande de gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, de enkele strafbaarstelling van homoseksuele handelingen als zodanig geen daad van vervolging vormt. Daarentegen moet een gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen die daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst dat deze strafbepaling heeft vastgesteld, worden geacht een onevenredige of discriminerende bestraffing en dus een daad van vervolging te vormen (zie ook EHRM 17 november 2020, B. en C. tegen Zwitserland, par. 59).

7.3. In tegenstelling tot het besluit waartoe de commissaris-generaal komt in de bestreden beslissing inzake verzoekers homoseksuele geaardheid, is de Raad van oordeel dat uit het geheel van verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in samenhang gelezen met de verschillende stavingsstukken die hij bijbrengt, alsmede rekening houdend met de maatschappelijke context in verband met homoseksualiteit in zowel Nigeria als België, blijkt dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid wel degelijk voldoende aannemelijk maakt.

7.3.1. Inzake de ontdekking en beleving van zijn homoseksuele geaardheid in Nigeria dient vastgesteld dat verzoekers verklaringen doorleefd, coherent en, mede gelet op de context van de homofobe Nigeriaanse samenleving, aannemelijk voorkomen. Zo verklaart hij meermaals dat hij reeds van op jonge leeftijd merkte dat hij zich seksueel aangetrokken voelt tot jongens maar dat hij veelvuldig heeft geprobeerd om deze gevoelens te onderdrukken in de hoop dat ze voorbij zouden gaan. Verzoeker verklaart dat hij op internaat op elf- à twaalfjarige leeftijd merkte dat hij een erectie kreeg toen hij samen met andere naakte jongens onder de douche stond, dat hij 'close' was met een vriend maar dat hij merkte dat hij *"te hard reageerde"* waarop hij zichzelf terugtrok (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19 en 23). Verzoeker wist immers dat homoseksualiteit taboe was in de Nigeriaanse (christelijke) samenleving, ook binnen zijn eigen familie, en dit reeds van toen hij nog een kind was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Hij stelt dat hij hoopte dat zijn homoseksuele gevoelens voorbij zouden gaan en dat hij pas merkte dat dit niet het geval was na zijn relatie met de Belgische vrouw Na. in België (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25: *"U zei zelf dat u op de hoogte was van het feit dat homoseksualiteit in Nigeria taboe en verboden was, had u daar dan gevoelens over toen u zich bewust werd van uw seksualiteit? Ik hoopte niet dat alles doorging op de manier zoals het was. Hoe bedoelt u? Ik hoopte dat het gevoel voor altijd bij mij zou zijn. Ik dacht dat het gewoon voorbij zou gaan. Wanneer realiseerde u zich dat het niet voorbij zou gaan? Met Na."* (eigen onderlijning)). Verzoeker stelt tevens dat hij probeerde om geen avances te maken naar mannen, dat hij zich niet associeerde *"met iets dat gay was"*, en dat hij zijn familie bleef zeggen dat hij niet klaar was om te trouwen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 36-37). Verzoeker benadrukt daarbij dat het niet gemakkelijk is om 'uit de kast te komen', zelfs niet in Europa, temeer gelet op de door hem gevreesde reactie van zijn familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26). Daarom had verzoeker in Nigeria ook een vriendin, C., waaromtrent hij verklaart: *"De reden waarom ik in die relatie zat was om te doen alsof. Ze wist het niet. Het ging niet zo goed."* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28; zie ook notities van het persoonlijk onderhoud, p. 37-38).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in Nigeria slechts enkele, beperkte homoseksuele contacten heeft gehad. Zijn eerste ervaring op dat vlak was met D., zijn persoonlijke assistent in Lagos. Dit contact beperkte zich tot masturbatie door verzoeker in het bijzijn van D. Verzoeker verklaart daarover dat hij heel bang was dat D. iets zou doorvertellen, maar dat hij D. voldoende vertrouwde opdat hij dit niet zou doen, temeer daar D. financieel van hem afhankelijk was waardoor hij D. er in zekere zin toe verplichtte. D. vond het volgens verzoeker niet zo belangrijk en lachte gewoon (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20 en 22). Hoewel kan worden aangenomen dat dergelijk gedrag in de context van de homofobe Nigeriaanse samenleving risicovol is, dient benadrukt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit seksueel contact zich beperkte tot masturberen door verzoeker in het bijzijn van D. en dat D. dus zelf geen seksuele handelingen stelde. Gelet op de machtsverhouding tussen verzoeker en D., die zijn persoonlijke assistent was en dus in een financieel afhankelijke relatie ten opzichte van verzoeker stond, is het aannemelijk dat verzoeker een dergelijk risico nam door te vragen of hij in het bijzijn van D. mocht masturberen zonder dat er verder iets meer gebeurde.

Tevens had verzoeker in Nigeria homoseksuele contacten met drie of vier andere mannen, waaronder met N. Hij leerde deze mannen kennen via een website voor homoseksuele contacten, telefoneerde vervolgens enige tijd met hen (met verborgen telefoonnummer) en pas wanneer hij zich comfortabel voelde dat het niet om een val ging, sprak hij af (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk voorzichtig tewerk ging. Verder blijkt uit het geheel van verzoekers verklaringen dat zijn contacten met andere homoseksuelen niet van die aard waren dat het om een daadwerkelijke liefdesrelatie ging, maar dat het vooral om seksueel-vriendschappelijke relaties ging. Zo verklaart verzoeker dat hij N. gedurende een jaar om de twee maanden zag, dat zij dan seks hadden en daarnaast praatten over ambities, hun studies, hun vrienden en soms games speelden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29 en 30). Verzoeker voelde zich veilig bij N. omdat hij ook discreet was en het in het geheim deed (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29 en 34). Met de andere mannen had verzoeker telkens slechts eenmalig seksueel contact (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 31 en 32). Verzoeker benadrukt dat hij wel bang was om naar die mannen te gaan, *"Maar soms doe je het gewoon en hoop je dat niemand het ontdekt"* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 33). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker daaromtrent terecht als volgt:

“Uit verzoekers verklaringen blijkt net dat hij steeds zeer discreet en voorzichtig te werk ging in zijn zeer beperkte “datingsleven” in Nigeria. Hij zag hen nooit in het openbaar, hij nam zijn dates nooit mee naar zijn huis, hij verwijderde steeds alle gesprekken op zijn telefoon, enz. Ook heeft hij deze dates slechts 1 keer ontmoet omdat hij zich niet veilig voelde (NPO, p. 32-33, 40).

Verzoeker voegt toe dat hij als homoseksuele man in Nigeria ook zijn seksuele noden had en dat hij daarom (over al die jaren heen) 3 keer een onenightstand heeft gehad waarbij hij steeds alle nodige voorzorgsmaatregelen heeft genomen om het zo discreet mogelijk te laten gebeuren. Ook heeft verzoeker aangegeven dat er in Nigeria slechts 5 personen op de hoogte waren van zijn seksuele geaardheid: D., N., M., G. en onbekend (NPO, p. 36).

Verwerende partij gaat dus zeer kort door de bocht door te stellen dat deze 3 contacten onvoorzichtig waren. Zo insinueert zij eigenlijk dat geen enkele homoseksuele man in Nigeria seksuele handelingen zou mogen stellen. Dit is een onredelijke en naïeve redenering. Daarbij ontbreekt elke degelijke argumentatie om het te onderbouwen.”

Er kan inderdaad worden aangenomen dat homoseksuelen ook in Nigeria hun seksuele behoeften willen/trachten te bevredigen en dat zij hierbij weliswaar voorzichtig tewerk moeten gaan gezien de homofobe context van de Nigeriaanse samenleving, doch dit betekent geenszins dat het voor homoseksuele mannen niet mogelijk zou zijn om er in Nigeria een seksleven op na te houden. Uit verzoekers verklaringen blijkt afdoende dat zijn homoseksuele contacten beperkt waren en dat hij hierbij telkens voorzichtig tewerk ging. De Raad wijst erop dat verzoeker in 1991 op elf- à twaalfjarige leeftijd zijn homoseksuele gevoelens ontdekte (geboortjaar 1980) en dat hij in 2015 naar België kwam; gedurende deze periode van 24 jaar heeft verzoeker slechts vijf homoseksuele contacten gehad, waarvan hij er maar één gedurende een jaar meermaals zag. Hierbij dient benadrukt te worden dat hiervoor reeds werd vastgesteld dat verzoeker in Nigeria steeds trachtte zijn homoseksualiteit verborgen te houden en dat hij hoopte dat zijn homoseksuele gevoelens na verloop van tijd voorbij zouden gaan.

Uit het geheel van wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker doorleefde, coherente, gedetailleerde en aannemelijk verklaringen heeft afgelegd over de ontdekking en beleving – weze het een eerder beperkte beleving – van zijn homoseksuele geaardheid in het licht van de homofobe context van de Nigeriaanse samenleving. Tevens blijkt dat verzoeker op het moment dat hij Nigeria in 2015 verliet om in België te komen studeren, nog steeds twijfels had over (de aanvaarding van) zijn homoseksualiteit, zodat tevens rekening dient te worden gehouden met verzoekers levensomstandigheden na zijn aankomst in België (zie *infra*).

7.3.2. Vervolgens stelt de Raad vast dat de ontdekking en beleving van verzoekers homoseksuele geaardheid zich ook in België heeft verdergezet. Verzoeker kwam in het kader van zijn studies in 2015 naar België en had op dat moment voor zichzelf nog niet toegegeven dat hij homoseksueel is. Immers, verzoeker verklaarde dat hij zich pas realiseerde dat zijn homoseksuele gevoelens niet voorbij zouden gaan na zijn relatie met de Belgische vrouw Na. (zie *supra*). Dat verzoeker dus pas op 29 juli 2020, nadat Na. op 14 februari 2020 aan de hand van verzoekers telefoon erachter was gekomen dat verzoeker homoseksueel is, om internationale bescherming verzocht, is in het licht van deze context dan ook aanvaardbaar en vormt geenszins een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn homoseksualiteit.

Tijdens zijn vrij relaas tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker op een doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke wijze als volgt over zijn wedervaren met zijn homoseksualiteit in België:

“Ik begon met te merken dat ik gay was toen ik in Nigeria was. Toen ik kwam om te studeren was de bedoeling dat ik ging studeren en terug te gaan. Ik had daar ambities en een business. Toen alles te veel werd. Mijn gay kant kwam zo erg naar buiten. Ik vroeg me toen af hoe ik ooit in Nigeria zou kunnen leven. Ik vond het moeilijk. Ik probeerde te kijken om terug te gaan en ‘normaal’ te zijn, hetero te zijn. Ik dacht dat ik relaties met meisjes kon proberen, en misschien denken dat dat zou helpen. Als ik met die gevoelens terug naar Nigeria ging zou het niet gaan. Ik ben dat jaar terug naar meisjes gegaan. Ik heb een paar meisjes gehad. Ik heb geprobeerd er eentje te daten. Daar heb ik een relatie mee geprobeerd. Ze woonde in Hasselt. Ik ontdekte dat ik zelfs geen erectie kon krijgen. Als ik het huis verliet ging ik toch terug naar jongens. Ik wist niet hoe ik hiermee moest omgaan. Ik wilde eerst terug hetero worden voordat ik naar Nigeria ging. Mijn familie vroeg me ook af en toe of ik een vriendin had, of ik ging trouwen. De situatie woog zwaar op mij. Ik heb mijn best gedaan om die relatie te laten werken. Haar naam is Na. Verschillende keren vroeg ze me of ik gay was. Ik zei dan nee, waarom vraag je dat. Ze zei dat ik nooit seks met haar wilde. Ze zei dat het altijd zij was die ermee begon. Ze vroeg of ik van haar hield, of ik haar leuk vind. Ik

zei tuurlijk. Maar ik zei dat ik gestresseerd was. Ze had geen bewijs toen. Elke keer als ik met haar naar bed ging, als ze dat wilde dan zou ik gay porno kijken. Dan had ik meteen zin. Ik dacht aan andere dingen als ik met haar naar bed ging. Ze maakte er zich zorgen om. Het ging door tot ze op een dag mijn telefoon vroeg. Ik heb het haar gegeven. Ze ging naar mijn browser. Ze typte een letter dat het begin van een gaysite was. Ik was toen niet bij haar. Toen ik terugkwam vroeg ze me of ik mijn telefoon aan mensen gaf. Ik zei nee. Ze vroeg of mijn vrienden mijn telefoon gebruikte. Ik zei nee. Ze vroeg wie er dat gay porno op mijn telefoon keek. Ik zei dat als ik soms naar de gym ging en dat ik soms motivatie zocht. Ze vond het raar. Ze zei dat ik gay was. Ik probeerde het te ontkennen. Maar ze zei dat we elkaar moesten stoppen te zien. Ik woonde bij haar in Hasselt. Ik verliet haar huis. Mijn oudere broer wilt altijd betrokken zijn met wat ik doe. Toen ik samen was met Na. vroeg hij altijd hoe het ging met haar. Soms belde hij en praatte met Na. Op een dag kreeg hij haar nummer. Ik wilde het niet geven voordat ik het haarzelf vroeg. Ze zei dat ik het mocht geven. Dat heb ik gedaan. Toen ik wegging uit haar huis. Zes dagen later belde hij me. Hij vroeg naar mijn vrouw. Ik heb hem niets verteld. Hij vroeg of hij met haar kon praten. Ik zei ok. Maar ik had niet verwacht dat ze het hem ging vertellen. Hij belde naar haar en belde mij niet meer terug. Mijn moeder wilde met mij praten. Ze zei dat mijn vriendin had gezegd dat we niet meer samen waren. Ze vroeg me waarom. Ik zei dat de relatie gewoon niet werkte. Ze zei dat ik de waarheid niet zei. Ze zei dat ze had gezegd dat ik gay was. Mijn moeder was zo boos. Ik heb haar nog nooit zo gezien. Ze hilde, ze zei vanalles tegen mij. Dat was de voornaamste reden waarom ik niet wilde dat mijn familie iets wist. Ze zei dat ik haar zoon niet was. Ze hilde en hing de telefoon op. Mijn broer heeft niet meer met mij gepraat. Ik probeerde hem de volgende dagen te bellen. Ik belde mijn moeder, zij nam ook niet op. Ik probeerde zelfs met een ander nummer. Op dat moment wist ik dat mijn leven om zeep was. Ik hou veel van mijn familie. Alles waarvoor ik heb gewerkt. Toen dat gebeurde was ik aan het bidden dat ze me terugbelden. Maar dat deden ze nooit. Ze namen ook niet op. Toen dacht ik dat het misschien tijd was om mezelf te accepteren. Ik dacht ok, als dit de manier is dat mijn leven gaat gaan, zal ik mezelf zijn. Ik dacht toen dat ik best asiel kon aanvragen. In mijn land is het een heel slechte situatie voor gays. Op mijn leeftijd verwacht iedereen dat je getrouwd bent met kinderen. Dat zorgt ook voor achterdocht van de mensen. De politie in mijn land arresteren gewoon mensen. Misschien door het geld dat ze ermee verdienen. Al mijn dromen vielen in elkaar. Mijn plan was om te studeren en terug naar Nigeria te gaan. Ik had gevoelens voor mannen. Misschien als ik een paar white girls date dat zou het dat oplossen. In Nigeria had ik een paar jongens maar het was enorm geheim. Ik wilde niet dat de politie in mijn telefoon ging kijken. Ik denk dat ik mijn seksuele oriëntatie moet accepteren. Ik zou willen dat er een andere manier was. Maar dat is er niet. Dan heb ik asiel aangevraagd." (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17).

De Raad wijst erop dat verzoeker ook verder doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen doorleefde en aannemelijke verklaringen aflegt over de wijze waarop hij uiteindelijk in België zijn homoseksualiteit heeft aanvaard en beleefd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18, 36 en 39-41). Hierbij komt tot uiting dat verzoeker een duidelijk onderscheid maakt in de manier waarop hij zijn homoseksuele gevoelens kon beleven in Nigeria enerzijds en in België anderzijds. Zo wijst hij erop dat hij in Nigeria alles verwijderde van zijn telefoon en geen spoor trachtte achter te laten, terwijl hij zich hier in België vrijer in voelde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 40). Uiteindelijk verklaart verzoeker als volgt naar het einde van zijn persoonlijk onderhoud: "Als ik 5% gay was van tevoren, ben ik nu 100% gay." (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 42).

Uit de door verzoeker bijgebrachte uitgebreide berichten die hij met verschillende homoseksuelen heeft gehad via websites en Whatsapp (zie map 'Documenten' in het administratief dossier; verzoekschrift, stukken 2-5; verzoekers aanvullende nota, stukken 1-6), blijkt voorts dat verzoeker er sedert zijn aankomst in België, en des te meer na het beëindigen van zijn relatie met Na., een actief seksleven op na houdt en (seksuele) contacten onderhoudt met verschillende mannen. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij al deze berichten op zijn telefoon heeft staan en deze kan laten zien. Het geheel van deze berichten ondersteunen zijn verklaringen over zijn homoseksualiteit en de ontdekking en beleving ervan in België.

7.3.3. De Raad is van oordeel dat, gelet op het geheel van wat voorafgaat en in zoverre er over de geloofwaardigheid van bepaalde aspecten van verzoekers relaas enige twijfel zou kunnen bestaan, verzoeker voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat hem het voordeel van de twijfel kan worden gegund betreffende de geloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid.

7.4. Het vluchtrelaas van verzoeker strookt tevens met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek om internationale bescherming. Zo blijkt uit de in het verzoekschrift opgenomen informatie (p. 13-14, 16 en 20-25) de problematische situatie voor homoseksuelen in Nigeria,

de effectieve toepassing van de strafbaarstelling van homoseksuele handelingen en het gebrek aan overheidsbescherming. Dit wordt door de commissaris-generaal niet ontkent.

7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER